

rájáról. Úgy döntötték föl, hogy hat lépést röpült. A bajuszán szaladt haza. Otthon százéves anyja fogadta, meglátta, összecsapta a kezét: „Fiaeskám, mi történt veled? Egyetlen megmaradt fogát úgy mozgatta mint az elefánt az orrmányát. „Jaj mamáeskám, ne kérdezd... Jönnék a liliputok, jönnék, jönnék. Jönnék mint a fürgeteg!”

ROMÁN GYÖRGY

UTAZÁS

Vasút

*A gőzös indul, felsziszeg,
s e tájak engedelmesek.
Eltűrik hosszú, síma talpát,
s a szálló kígyót befogadják,
eltűrik súlyát, míg a fáradt
gőzből világos szárnyat áraszt.
Nekik szól, tagoltan, e kép,
mert itt csak szállni nem elég:
hogy szállni tud, hogy szállni fog,
m u t a t j a, mint az angyalok.*

Tenger

*Mutatja — és a táj felel,
utat gurít, sziklát emel,
mutatja friss rügyén a fa,
hogy télen át is mandula,
napnál világosabb a nap,
s a házak is színt vallanak,
tagolt a part, a test, a szó,
hajózható, tapintható,
s oly pontosan szalad a tér:
a tenger épp az égig ér.
S amint a végtelenbe hág,
mutatja, meddig ér a vágy.
Nem tehetek mást. Nem kívánok
kevesebbet, mint egy világot.*

Hajnal

*És e g y világot.
Helyükön a hegyek,
nagy fák alatt kicsiny szerelmesek,
mély barlangokban bujdokló szavak
vízben, virágban visszhangozzanak,
s a tengerből már felmerüljenek,
mint hajnalodó biztos szigetek
kinek a pálmák és kinek a nap,
s a költőnek a születő szavak.
(Róma)*

NEMES NAGY ÁGNES